

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศส่วนใหญ่ในเอเชีย แอฟริกา และอเมริกาใต้ ต้องเผชิญกับภาวะยากจนและล้าหลัง ในขณะที่ประเทศที่เจริญแล้วซึ่งได้แก่ สหรัฐอเมริกาและยุโรปเหนือมีความเจริญก้าวหน้า ความแตกต่างด้านมาตรฐานการครองชีพที่เกิดขึ้นได้สร้างความตื่นตัวให้กับประเทศยากจนและประเทศกำลังพัฒนาที่จะยกระดับความเป็นอยู่ของตนให้ดีขึ้น ประเทศต่างๆ จึงให้ความสนใจในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ประเทศไทยก็เป็นประเทศหนึ่ง ที่ให้ความสนใจ (บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ มหาชนกิจ จำกัด (มหาชน), 2540) ดังจะเห็นได้จากที่มีการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาประเทศครั้งแรก ในปี พ.ศ. 2504

หลังจากที่มีการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติขึ้นส่งผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศจากเศรษฐกิจที่เน้นทางด้านเกษตรกรรมเป็นเศรษฐกิจที่เน้นทางด้านอุตสาหกรรมแทนซึ่งเริ่มเห็นตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 4 ที่มีสัดส่วนของการผลิตภาคอุตสาหกรรมมากกว่าสัดส่วนการผลิตภาคเกษตรกรรมเป็นครั้งแรก โดยการผลิตภาคอุตสาหกรรมมีสัดส่วนการผลิตคิดเป็นร้อยละ 21.8 ส่วนการผลิตภาคเกษตรกรรมมีสัดส่วนคิดเป็นร้อยละ 21.5 และหลังจากนั้นเป็นต้นมาจนกระทั่งถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 สัดส่วนการผลิตภาคอุตสาหกรรมก็มีสัดส่วนมากกว่าภาคเกษตรกรรมมาตลอด อีกทั้งยังเริ่มมีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเข้ามามากขึ้นจึงทำให้มีการนำเงินเข้ามาเพื่อใช้เป็นปัจจัยในการผลิตและการลงทุน และมีการนำเข้ามาเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยในช่วงกลางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2517) มีมูลค่านำเข้า 16,950 ล้านบาท กลางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2527) มีมูลค่านำเข้า 72,650 ล้านบาท และในช่วงกลางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2537) มีมูลค่านำเข้าเพิ่มมากถึง 603,380 ล้านบาท (บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ มหาชนกิจ จำกัด (มหาชน), 2540)

เมื่อเกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจในปี พ.ศ. 2540 แม้ว่ามูลค่าการนำเข้าสินค้าทุนจะลดลงบ้างในปี พ.ศ. 2541 เนื่องจากการลงทุนในช่วงนั้นยังไม่มากนัก ซึ่งอาจจะเป็นผลมาจากความเชื่อมั่นของนักลงทุนลดลง อีกทั้งรัฐบาลกำลังอยู่ในช่วงวางแผนเศรษฐกิจเพื่อฟื้นฟูประเทศ ทำให้การลงทุนในช่วงนี้ลดลง แต่หลังจากปี พ.ศ. 2541 มูลค่าการนำเข้าสินค้าทุนก็เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากนักลงทุนมีความเชื่อมั่นในการลงทุนมากขึ้นและเพื่อนำมาตอบสนองมาตรการของรัฐบาลที่ออกมาเพื่อช่วยฟื้นฟูประเทศให้ฟื้นตัวกลับมาอย่างรวดเร็วจากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้น โดยมาตรการต่างๆ ที่ใช้แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น เช่น มาตรการการส่งเสริมการส่งออกสินค้า มาตรการสนับสนุนการลงทุนของภาคเอกชน ซึ่งได้แก่ มาตรการทางด้านภาษี โดยการปรับลดอากรขาเข้าสินค้าทุนและวัตถุดิบ มาตรการฟื้นฟูส่งเสริมทรัพย์สิน และมาตรการการปรับโครงสร้างทางการเงินสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นต้น และในปี พ.ศ. 2544-2545 รัฐบาลได้มีนโยบายฟื้นฟูเศรษฐกิจออกมามาก เช่น การใช้มาตรการในการกระตุ้นและปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจในระดับรากหญ้า ยกระดับขีดความสามารถของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ส่งเสริมศักยภาพของธุรกิจขนาดใหญ่ เป็นต้น

นอกจากนี้ หลังจากที่เกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจยังมีการลงทุนในโครงการลงทุนขนาดใหญ่ของภาครัฐ (Mega Projects) ในช่วงปี พ.ศ. 2540-2544 เพื่อช่วยกระตุ้นกิจกรรมทางเศรษฐกิจให้สามารถขยายตัวได้อย่างต่อเนื่องและรองรับการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต รวมทั้งเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน ไม่ว่าจะเป็นการลงทุนในสาขาคมนาคมและการขนส่ง สาขาที่อยู่อาศัย สาขาการสื่อสาร หรือสาขาอุตสาหกรรม เป็นต้น ซึ่งจากการลงทุนในโครงการต่าง ๆ เหล่านี้ยังเป็นแรงส่งต่อให้เกิดความต้องการลงทุนในอุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่องที่เชื่อมโยงกันเพิ่มขึ้นทั้งระดับต้นน้ำและปลายน้ำ (Backward and Forward Linkages) อีกด้วย อีกทั้งในภาวะปัจจุบันที่ถูกกดดันด้วยกระแสโลกาภิวัตน์ (Globalization) และการขยายตัวอย่างรวดเร็วของภาวะเศรษฐกิจโลกทำให้มีการรวมตัวกันของระบบเศรษฐกิจโลกเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ (ศิริพร, 2546) ดังจะเห็นได้จาก มีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเข้ามาในประเทศไทยเพิ่มขึ้นและโครงการต่างๆ ของทั้งภาครัฐและเอกชนเองก็เน้นการผลิตและการลงทุนด้านอุตสาหกรรมมากยิ่งขึ้น ยิ่งทำให้เกิดความต้องการสินค้าทุนเพื่อใช้เป็นปัจจัยในการผลิตและการลงทุนมากยิ่งขึ้นตามไปด้วย ทั้งนี้เพื่อให้เศรษฐกิจของประเทศขยายตัวและก้าวตามให้ทันกับภาวะเศรษฐกิจโลกที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งจากทั้งหมดที่กล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่าสินค้าทุนเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างมากในการที่จะช่วยให้ประเทศฟื้นตัว

เนื่องจากสินค้านำเข้าเป็นปัจจัยสำคัญในการผลิตและการลงทุนต่าง ๆ และแหล่งที่มาของสินค้านำเข้านั้นมาจาก 2 แหล่ง คือ จากภายในประเทศ (Domestic Capital Goods) และนำเข้าจากต่างประเทศ (Import Capital Goods) แต่เนื่องจากไทยยังไม่มีผู้เชี่ยวชาญในการผลิตสินค้านำเข้าให้ต้นทุนในการผลิตสูงกว่าต่างประเทศ ดังนั้น สินค้านำเข้าส่วนใหญ่จึงได้มาจากการนำเข้าจากต่างประเทศ (บังอร, 2542) อีกทั้งการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในระยะเวลาที่ผ่านมาส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในลักษณะของการย้ายฐานการผลิต โดยมีบริษัทแม่ในต่างประเทศเป็นผู้กำหนดนโยบาย โดยให้นำเข้าเครื่องจักร วัตถุดิบ และชิ้นส่วนต่าง ๆ จากแหล่งที่กำหนด ซึ่งมักจะเป็นการนำเข้ามาจากประเทศแม่ทำให้ความต้องการนำเข้าสินค้านำเข้ายิ่งเพิ่มมากขึ้น

เมื่อพิจารณาแหล่งนำเข้าสินค้านำเข้าที่สำคัญของประเทศนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533-2547 พบว่าประเทศญี่ปุ่นเป็นแหล่งมีการนำเข้าเข้ามามากที่สุด ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 33.12 รองลงมาเป็นประเทศสหรัฐอเมริการ้อยละ 13.39 ประเทศจีนร้อยละ 6.78 ประเทศเยอรมนีร้อยละ 6.36 และประเทศอื่นๆ ตามลำดับ (ตารางที่ 1) ซึ่งมูลค่าการนำเข้าสินค้านำเข้าจากประเทศคู่ค้าสองอันดับแรกรวมกันแล้วมากถึงประมาณร้อยละ 46.51 ของมูลค่าการนำเข้าสินค้านำเข้าทั้งหมดจากต่างประเทศ นับว่ามีสัดส่วนการนำเข้าเกือบครึ่งหนึ่งของการนำเข้าสินค้านำเข้าทั้งหมด

นอกจากนี้ โครงสร้างการค้าระหว่างประเทศของไทย (ตารางที่ 2) ยังจะพบว่าในช่วงปี พ.ศ. 2533-2540 ไทยประสบกับปัญหาการขาดดุลการค้ามาตลอดและเริ่มเกินดุลการค้าในปี พ.ศ. 2540 แต่อย่างไรก็ตาม ในรายละเอียดจะพบว่าการเกินดุลการค้ามีแนวโน้มการเกินดุลในมูลค่าน้อยลง โดยเฉพาะตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 เป็นต้นมา อัตราการขยายตัวของการนำเข้าเพิ่มขึ้นโดยตลอด ทั้งนี้เนื่องมาจากเศรษฐกิจของประเทศมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากแรงขับเคลื่อนของการอุปโภคบริโภคและการลงทุนของภาคเอกชนภายในประเทศเป็นหลัก นอกจากนี้ ยังจะพบอีกว่ามูลค่าการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นต่อเนื่องนั้น การนำเข้าสินค้านำเข้าก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้มูลค่าการนำเข้าโดยรวมเพิ่มขึ้น (ตารางที่ 3) เนื่องจากสัดส่วนของการนำเข้าสินค้านำเข้าโดยเฉลี่ยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533-2547 มีมากถึงร้อยละ 31.4 และมีมูลค่าการนำเข้ามากเป็นอันดับที่ 2 รองลงมาจากมูลค่าการนำเข้าสินค้าวัตถุดิบและกึ่งสำเร็จรูป

ดังนั้น การศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่ออุปสงค์การนำเข้าสินค้านำเข้าของประเทศไทยจึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจ และในการศึกษารั้งนี้จะเน้นศึกษากับประเทศที่ประเทศไทยมีสัดส่วนมูลค่าการนำเข้าสินค้านำเข้าเข้ามามากที่สุด ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่นและประเทศสหรัฐอเมริกา ทั้งนี้เพื่อ

ตารางที่ 1 แหล่งนำเข้าสินค้าทุนจากประเทศต่าง ๆ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533-2547

ประเทศ	มูลค่าการนำเข้า (ล้านบาท)	สัดส่วน (ร้อยละ)
1. ญี่ปุ่น	3,064,980.90	33.12
2. สหรัฐอเมริกา	1,239,588.90	13.39
3. จีน	627,530.90	6.78
4. เยอรมนี	588,553.10	6.36
5. สิงคโปร์	496,476.70	5.36
6. ไต้หวัน	446,375.60	4.82
7. มาเลเซีย	444,360.70	4.80
8. เกาหลีใต้	303,455.20	3.28
9. ฝรั่งเศส	230,477.00	2.49
10. อิตาลี	200,824.60	2.17
11. สหราชอาณาจักร	181,618.50	1.96
12. ฮอลแลนด์	105,319.80	1.14
13. สวิตเซอร์แลนด์	96,624.30	1.04
14. ฟินแลนด์	96,506.00	1.04
15. สวีเดน	92,639.60	1.00
ประเทศอื่นๆ	1,039,184.10	11.25
รวม	9,254,515.90	100.00

ที่มา: กรมส่งเสริมการค้าส่งออก (2548)

ตารางที่ 2 โครงสร้างการค้าระหว่างประเทศของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2533-2547

ปี	มูลค่า (ล้านบาท)						อัตราการขยายตัว(ร้อยละ)					
	การส่งออก		การนำเข้า		ดุลการค้า		การส่งออก		การนำเข้า		ดุลการค้า	
2533	589,812.6	(23,133.8)	852,981.5	(33,282.1)	-263,168.9	(-10,148.3)	-	-	-	-	-	-
2534	725,448.8	(28,524.1)	959,408.0	(37,509.9)	-233,959.2	(-8,985.8)	23.0	(23.3)	12.4	(12.70)	-11.10	(-11.4)
2535	824,643.3	(32,609.1)	1,033,244.7	(40,615.8)	-208,601.4	(-8,006.7)	13.6	(14.3)	7.7	(8.28)	-10.84	(-10.8)
2536	940,862.6	(37,324.8)	1,170,846.4	(46,163.1)	-229,983.8	(-8,838.3)	14.1	(14.5)	13.3	(13.7)	10.3	(10.4)
2537	1,137,601.6	(45,430.0)	1,369,260.4	(54,346.5)	-231,658.8	(-8,916.5)	20.9	(21.7)	16.9	(17.7)	0.7	(0.9)
2538	1,406,310.1	(56,725.3)	1,763,591.3	(70,718.0)	-357,281.2	(-13,992.7)	23.6	(24.9)	28.8	(30.1)	54.2	(56.9)
2539	1,411,039.3	(55,941.4)	1,832,825.2	(72,247.7)	-421,785.9	(-16,306.3)	0.3	(-1.4)	3.9	(2.2)	18.1	(16.5)
2540	1,806,685.4	(58,328.6)	1,924,263.1	(63,180.7)	-117,577.7	(-4,852.1)	28.0	(4.3)	5.0	(-12.5)	-72.1	(-70.2)
2541	2,248,089.4	(54,490.1)	1,774,066.4	(42,434.5)	474,023.0	(12,055.6)	24.4	(-6.6)	-7.8	(-32.8)	-	-
2542	2,214,248.7	(58,463.4)	1,907,390.6	(49,914.6)	306,858.1	(8,548.8)	-1.5	(7.3)	7.5	(17.6)	-35.3	(-29.1)
2543	2,768,064.8	(69,624.2)	2,494,133.1	(62,180.4)	273,931.7	(7,443.9)	25.0	(19.1)	30.8	(24.6)	-10.7	(-12.9)
2544	2,884,703.9	(65,183.2)	2,752,346.1	(61,729.2)	132,357.8	(3,454.1)	4.2	(-6.4)	10.4	(-0.7)	-51.7	(-53.6)
2545	2,923,941.4	(68,156.3)	2,774,840.2	(64,239.3)	149,101.2	(3,917.0)	1.4	(4.6)	0.8	(4.1)	12.7	(13.4)
2546	3,326,014.5	(80,049.40)	3,137,923.8	(75,014.7)	188,090.7	(5,034.7)	13.8	(17.4)	13.1	(16.8)	26.1	(28.5)
2547	3,874,816.6	(96,530.9)	3,810,408.8	(94,262.1)	64,407.8	(2,268.8)	16.5	(20.6)	21.4	(25.7)	-65.8	(-54.9)

หมายเหตุ: ตัวเลขในวงเล็บ คือ มูลค่าในหน่วยล้านเหรียญสหรัฐฯ และอัตราการขยายตัวในรูปร้อยละของมูลค่าในหน่วยล้านเหรียญสหรัฐฯ

ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย (2548)

ตารางที่ 3 มูลค่าการนำเข้าสินค้าประเภทต่าง ๆ ของประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533-2547

ปี	มูลค่า (ล้านบาท)						
	สินค้า เชื้อเพลิง	สินค้าทุน	สินค้า วัตถุดิบและ กึ่งสำเร็จรูป	สินค้า อุปโภค บริโภค	ยานพาหนะ และ อุปกรณ์การ ขนส่ง	อาวุธ ยุทธ ปัจจัย และอื่นๆ	มูลค่านำเข้า รวม
2533	78,809.4	264,883.6	378,234.8	51,075.2	59,226.3	20,752.2	852,981.5
2534	88,574.6	297,964.4	439,418.7	59,679.0	51,678.6	22,092.7	959,408.0
2535	84,577.9	328,255.6	458,976.6	72,863.5	63,614.7	24,956.5	1,033,244.7
2536	86,962.4	387,359.6	497,492.2	80,072.2	89,362.1	29,597.7	1,170,846.4
2537	92,545.0	473,909.4	585,726.3	94,574.6	103,022.7	20,482.4	1,369,260.4
2538	118,970.3	609,474.8	760,452.4	117,923.1	132,102.1	24,668.6	1,763,591.3
2539	160,237.8	621,597.2	760,802.5	126,252.6	123,866.6	40,068.6	1,832,825.2
2540	178,090.6	684,905.4	810,774.0	142,481.9	72,140.5	35,870.7	1,924,236.1
2541	141,859.7	576,600.3	846,171.5	153,795.5	22,844.5	32,795.0	1,774,066.4
2542	183,132.1	564,355.9	910,638.7	167,226.1	51,449.3	30,588.6	1,907,390.6
2543	304,042.4	713,301.7	1,192,885.6	186,118.7	82,328.6	15,456.2	2,494,133.1
2544	331,991.9	866,370.5	1,229,929.7	214,220.2	90,787.3	19,046.4	2,752,346.1
2545	321,025.6	841,188.4	1,272,364.7	216,718.7	99,923.2	23,619.7	2,774,840.2
2546	372,932.8	951,220.1	1,406,783.0	240,100.0	131,294.7	35,593.2	3,137,923.8
2547	540,973.3	1,074,129.0	1,731,020.6	276,102.0	150,402.2	37,781.7	3,810,408.8
รวม	3,084,725.8	9,255,515.9	13,281,671.3	2,199,203.3	1,324,043.4	413,370.2	29,557,502.6
สัดส่วน	9.5	31.4	44.9	7.2	5.1	1.9	100.0

ที่มา: กรมส่งเสริมการค้าส่งออก (2548)

โดยจะพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างอุปสงค์การนำเข้าสินค้าทุนของไทยกับประเทศคู่ค้าหลักที่สำคัญ 2 ประเทศ ซึ่งได้แก่ ประเทศญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา กับปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดว่าเป็นอย่างไรทั้งในช่วงก่อนและหลังการเกิดวิกฤตการณ์ ซึ่งมูลค่าการนำเข้าสินค้าทุนจากประเทศคู่ค้าหลักที่สำคัญ 2 ประเทศนี้ รวมกันแล้วมีมูลค่ามากถึงประมาณร้อยละ 46.51 ของมูลค่าการนำเข้าสินค้าทุนทั้งหมดจากต่างประเทศ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533-2547 ซึ่งนับว่ามีสัดส่วนการนำเข้าเกือบครึ่งหนึ่งของการนำเข้าทั้งหมด

วิธีการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ประเภทอนุกรมเวลารายเดือน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533-2547 รวม 168 เดือน (ไม่รวมปี พ.ศ. 2540) ซึ่งสามารถเก็บรวบรวมจากเอกสารต่างๆ ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่ได้จัดทำไว้ รวมถึงเว็บไซต์ของหน่วยงานนั้น ๆ ซึ่งข้อมูลต่าง ๆ ที่ใช้ในการศึกษามีลักษณะและแหล่งที่มา ดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลปริมาณอุปสงค์การนำเข้าสินค้าทุนชนิดต่าง ๆ เนื่องจากไม่สามารถวัดปริมาณการนำเข้าออกมาเป็นหน่วยต่าง ๆ ได้ ดังนั้น ปริมาณอุปสงค์การนำเข้าสินค้าทุนที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้จะใช้มูลค่าการนำเข้าสินค้าทุนหารด้วยดัชนีราคาส่งออกสินค้าทุนของประเทศคู่ค้า เพื่อให้เป็นจำนวนการนำเข้า ซึ่งใช้เป็นตัวแทนในการศึกษา และสถิติมูลค่าการนำเข้าสินค้าทุนสามารถเก็บรวบรวมได้จากสถิติของกรมส่งเสริมการส่งออก

2. ระดับราคาสินค้าทุนภายในประเทศและระดับราคานำเข้าสินค้าจากประเทศคู่ค้า จะใช้ดัชนีราคาสินค้าทุนภายในประเทศและดัชนีราคาส่งออกสินค้าทุนจากประเทศคู่ค้าเป็นตัวแทนในการศึกษาตามลำดับ ซึ่งสามารถเก็บรวบรวมได้ดังนี้

- 2.1 ดัชนีราคาสินค้าทุนภายในประเทศ เนื่องจากประเทศไทยไม่มีการจัดเก็บดัชนีราคาสินค้าทุนภายในประเทศไว้โดยตรง ดังนั้น ในงานวิจัยฉบับนี้จึงมีการตั้งข้อสมมติขึ้น โดยให้ดัชนีราคาผู้ผลิตของสินค้าทุนภายในประเทศ ณ ปีฐาน พ.ศ. 2543 เป็นตัวแทนในการศึกษาแทนดัชนีราคาสินค้าทุนภายในประเทศ ซึ่งสามารถเก็บรวบรวมได้จากธนาคารแห่งประเทศไทย

2.2 ดัชนีราคาส่งออกสินค้าทุนจากประเทศคู่ค้า

2.2.1 ดัชนีราคาส่งออกสินค้าทุนจากประเทศญี่ปุ่น สามารถเก็บรวบรวมได้จากเว็บไซต์ www.boj.or.jp ของ Bank of Japan ของประเทศญี่ปุ่น

2.2.2 ดัชนีราคาส่งออกสินค้าทุนจากประเทศสหรัฐอเมริกา สามารถเก็บรวบรวมได้จากเว็บไซต์ www.bls.gov ของประเทศสหรัฐอเมริกา

3. อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ จะใช้อัตราแลกเปลี่ยนระหว่างเงินบาทต่อหนึ่งเยน และเงินบาทต่อหนึ่งดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งสามารถเก็บรวบรวมได้จากธนาคารแห่งประเทศไทย

4. ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเบื้องต้น (Gross Domestic Product: GDP) ซึ่งสามารถเก็บรวบรวมได้จากธนาคารแห่งประเทศไทย

5. การลงทุนภายในประเทศ สามารถเก็บรวบรวมได้จากธนาคารแห่งประเทศไทย

6. อัตราดอกเบี้ยของประเทศคู่ค้า

6.1 อัตราดอกเบี้ยของประเทศญี่ปุ่น (Discount Rate) สามารถหาได้จากเว็บไซต์ www.economagic.com

6.2 อัตราดอกเบี้ยของประเทศสหรัฐอเมริกา (Federal Fund Rate) สามารถหาได้จากเว็บไซต์ www.economagic.com

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ในการศึกษาวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 จะเป็นการศึกษาสภาพทั่วไปของปัจจัยที่ผลต่ออุปสงค์การนำเข้าสินค้าทุนของประเทศไทยโดยเป็นการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) โดยใช้อัตราการขยายตัวในรูปร้อยละของแต่ละปัจจัยในการอธิบาย

2. ในการศึกษาวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 จะเป็นการศึกษาโดยการวิเคราะห์ในเชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่ออุปสงค์การนำเข้าสินค้าทุนของประเทศไทยจากประเทศญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา โดยจะทำการวิเคราะห์โดยการสร้างแบบจำลองฟังก์ชันอุปสงค์การนำเข้าสินค้าทุนของประเทศไทยจากประเทศญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกาเพื่อทำการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ หากความสัมพันธ์ของปัจจัยต่าง ๆ ที่มีส่วนในการกำหนดอุปสงค์การนำเข้าสินค้าทุนในช่วงระยะเวลาที่ทำการศึกษา โดยใช้การทดสอบ “Augmented Dickey Fuller” หรือ “ADF” Test ซึ่งเป็นการทดสอบ Unit Root ของ Dickey and Fuller (1971,1981) เพื่อดูความนิ่งของข้อมูล (Stationarity) และใช้การทดสอบ Cointegration ของ Johansen and Juselius (1990) เพื่อดูความสัมพันธ์ในเชิงดุลยภาพระยะยาว และค่าสัมประสิทธิ์ที่ได้รับจากการประมาณค่าก็จะแสดงถึงค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์การนำเข้าสินค้าทุนแต่ละชนิดต่อตัวแปรนั้นๆ ซึ่งจะทำให้ทราบถึงอิทธิพลของตัวแปรนั้นๆ ที่มีต่ออุปสงค์การนำเข้าสินค้าทุนจากแต่ละประเทศว่าเป็นอย่างไร

ข้อสมมติในการวิจัย

1. ในการศึกษาครั้งนี้จะสมมติให้ปริมาณการนำเข้าสินค้าทุนที่ทำการศึกษาเป็นจำนวนเดียวกันกับปริมาณอุปสงค์ โดยถือว่าปริมาณสินค้าทุนที่นำเข้าจริงเกิดจากปริมาณอุปสงค์ในสินค้านั้นๆ และสามารถจะซื้อได้จริง
2. คำว่าอุปสงค์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ หมายถึง ปริมาณอุปสงค์ซึ่งมีจำนวนหน่วยเป็นหน่วย

สมมติฐานในการวิจัย

การตอบสนองของอุปสงค์การนำเข้าสินค้าทุนของประเทศไทยต่อปัจจัยต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ อัตราแลกเปลี่ยน ราคาเปรียบเทียบ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเบื้องต้นที่แท้จริง การลงทุนภายในประเทศที่แท้จริง และอัตราดอกเบี้ยของประเทศคู่ค้า มีความแตกต่างกันในช่วงก่อนและหลังการเกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจในปี พ.ศ. 2540